

въ памѣтѣта на всички невеселото минало, и въ душитѣ на най-закаленитѣ русофоби не можеше да сжществува умраза предѣ това що ставаше. Занемѣ калното партизанско чувство, и всѣки българинъ бѣше истински синъ на своя край. Градѣтъ триумфално се кичеше съ български и руски флагове, килими, вѣнци и портрети на великитѣ освободители. Децата, като се започне отъ онова едвамъ проходило, та до най-голѣмото, още три дни по-рано, изъ улицитѣ, събирайки се на мили дружинки, съ флакчета въ ржка, пѣха: „Тихъ бѣлъ Дунавъ се вълнува“ и „Щуми Марица“.

Неразбираха и незнаѣха тия малки детски душици що става изащо става то. Но сърцето на баща и майка инстинктивно предаваше тия можщи чувства на своя младенецъ и той чувствуваше, че става нѣщо необикновено. Та мало и голѣмо пѣеше, радваше се, веселеше се!

Цѣли 4 часа преди пристигането на трена съ многожелания свѣтълъ гостъ, народа бѣ заелъ мѣстата си. На улицата бѣ всичко що населяваше столицата. Само това не излезе на посрѣщане, което болестѣта скриваше на лѣглото. Ученицитѣ отъ най-малки до най-голѣми, съ букети и флагове въ ржка, красѣха въ стройни редици цѣлия булевардъ до гарата. Различнитѣ корпорации заемаха по първитѣ мѣста до входа.

Часѣтъ дойде и шумѣтъ на локомотива се заглуши отъ бурно „ура“! И. . . стѣпи най-последъ ожидающия го народъ графа, величественъ и милъ. Флагчета се вѣеха, цвѣтята като градъ заобсипваха каляската му — когато вече бѣше вънъ отъ гарата. Обсипваха цвѣтя: него, каляската, конетѣ, цѣлиятъ пѣтъ! Дружественитѣ знамена приветливо се покланяха предѣ свѣтлия му образъ. Непрекжнатитѣ викове бѣха заглушителния акомпаниментъ на благодарственитѣ поклони на графа. Лицето му сияеше отъ радостъ. Трогнатъ до сълзи, той се любуваше на тази искренна обичъ, на тая хубава отплата отъ тия що виждаше! Сълзи на радостъ отъ цѣла България, като отъ една душа,